

Η παραλυσία της εποχής μας

Αντιμέτωπος με έναν χρόνο παραλύτο βρίσκεται ο Κύριός μας, αδελφοί μου, όπως καταγράφεται στη σημερινή Ευαγγελική διήγηση. Η θέα του δεν τον αφήνει ασυγκίνητο. Διαπιστώνει την εγκατάλειψη που βίωσε ο τραγικός εκείνος άνθρωπος από τους συνανθρώπους του, το ελάχιστο ενδιαφέρον των οποίων θα οδηγούσε στην παύση της πολυχρόνιας τραγωδίας του. Και, ως Πατέρας πλήρης αγάπης και ελέους για το πονεμένο παιδί του, θεραπεύει την αρρώστια του, καλώντας τον να αγωνίζεται να διατηρήσει τον εαυτό του καθαρό από τον σπίλο της αμαρτίας. Μόνο που της θεραπείας προηγείται ένα ερώτημα απορίας άξιον. Ο Κύριος ερωτά τον παραλυτικό αν θέλει να θεραπευτεί. Είναι δυνατόν να μη το επιθυμεί; Ποιός ασθενής δεν ποθεί να βρει την ίαση και την θεραπεία; Ο Χριστός απευθύνεται στην ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. «Η χάρις του Θεού δίνεται σ' αυτούς που την ποθούν και την ζητούν. Δεν επενεργεί μαγικά και καταναγκαστικά, χωρίς την συγκατάθεση του ανθρώπου. Βοηθεί τον άνθρωπο να φθάσει σε σημείο που να την αναζητήσει. Αλλά για να ενεργήσει περιμένει το «να» του ανθρώπου, την κατάφασή του...»¹.

Η εικόνα της αρρώστιας του παραλυτικού της Βηθεσδά δεν απέχει πολύ από την γενική παραλυσία που χαρακτηρίζει την εποχή μας και καταλαμβάνει το ανθρώπινο πρόσωπο βιολογικά, κυρίως, όμως, πνευματικά. Παραλυσία χαρακτηρίζει τις ανθρώπινες σχέσεις. Εκεί κυριαρχεί η αδιαφορία για τον συνάνθρωπο, η προκλητική εγκατάλειψη στο καμίνι των προβλημάτων του, η μοναξιά στην ευαίσθητη ομάδα των ηλικιωμένων. Οι συνεργασίες και οι πάσης φύσεως συναλλαγές, τις περισσότερες φορές, κυριαρχούνται από την ιδιοτέλεια και τα υπόγεια συμφέροντα, στο βωμό των οποίων θυσιάζεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η μοναδικότητα του προσώπου ως εικόνας του Θεού.

Παραλυσία χαρακτηρίζει την Παιδεία. Εκεί τα οράματα έχουν σβήσει προ πολλού. Το ανθρωπιστικό πεδίο που ήταν η βάση της εκπαίδευσης των νέων, έχει αντικατασταθεί από εντελώς ωφελιμιστικές πρακτικές, που μετατρέπουν τα νέα παιδιά, στην πλέον τρυφερή τους ηλικία, σε αριθμούς, σε εξαρτήματα μιας καλοκουρδισμένης παγκόσμιας μηχανής. Σκοπός δεν είναι, πλέον, η διάπλαση προσώπων, καλών και χρηστών, αλλά η κατασκευή κατευθυνόμενων οργάνων, χωρίς αρχές και αξίες, χωρίς ιστορική γνώση, δίχως φόβο Θεού, εύχρηστων στα χέρια των πάσης λογής επιτηδείων.

¹ π. Γεώργιος Μεταλληνός, «Φως εκ φωτός», σελ. 34

Παραλυσία χαρακτηρίζει την κοινωνική πραγματικότητα. Ο αγώνας για την απο-ιεροποίηση της κοινωνίας και η πρωτοφανής επίθεση στα πνευματικά ερείσματα της, συμβάλλουν καταστρεπτικά στη νοσηρή εικόνα της. Σήμερα κυριαρχεί η έκπτωση των αξιών, η απομυθοποίηση των ηθικών αρχών, η συστηματική περιθωριοποίηση της Εκκλησιαστικής εμπειρίας, η γκεμπελική πολεμική κατά του ιερού κλήρου, η διαστροφική προσπάθεια νέκρωσης στην ψυχή του λαού μας των δύο κορυφαίων σταθερών του ιστορικού του βίου, της αγάπης για τον Χριστό και την πατρίδα. Κι όλα αυτά στο όνομα ενός ψευδεπίγραφου προοδευτισμού, που αποσκοπεί στην παραλυσία του πνεύματος και της ψυχής.

Παραλυσία, όμως, χαρακτηρίζει συχνά και την πνευματική μας ζωή. Όταν αυτή εξαντλείται στα τυπικά του Εκκλησιαστικού βίου, εξασφαλίζοντας το περιτύλιγμα της θρησκευτικότητας και αρνείται την ουσία της κατά Χριστόν ζωής, που είναι ο αγώνας για την κατάκτηση της αγιότητας και της διαρκούς ένωσης με τον Θεό. Η πνευματική αυτή παραλυσία κατατρώγει τις σάρκες του λαού του Θεού, αναδεικνύοντας την αδήριτη ανάγκη επανευαγγελισμού και επαναπροσέγγισης της Ευαγγελικής αλήθειας.

Μόνο που, για να θεραπευτούμε από την παραλυσία που χαρακτηρίζει τις ανθρώπινες σχέσεις, την Παιδεία, την κοινωνική πραγματικότητα, την πνευματική μας ζωή, δεν αρκούν, απλώς, οι διαπιστώσεις. Χρειάζεται η επίκληση της βοήθειας του Χριστού, ο Οποίος είναι Παρών, πονά και οδυνάται από την περιπέτεια του πλάσματός Του, περιμένει την επιθυμία, τον πόθο, την πρόσκληση για να θεραπεύσει την θανατερή νοσηρότητα της εποχής, ρωτώντας διαρκώς «θέλετε; Με θέλετε ανάμεσά σας;»

Μη βιαστούμε να δώσουμε απάντηση. Η θεραπεία χρειάζεται θυσίες, απαιτεί αγώνα με την προσωπική μας νοσηρότητα, που συμβάλλει στην ασθένεια της εποχής μας. Και αυτόν τον αγώνα δεν είναι διατεθειμένοι οι άνθρωποι να δώσουν σήμερα, γιατί θα θίξει παγιωμένα συμφέροντα και ανυποχώρητους εγωισμούς. Ο Χριστός έθεσε έναν όρο στον παραλυτικό: *μηκέτι αμάρτανε*². Θέλουμε, λοιπόν, να λυτρωθούμε και να συμβάλλουμε ώστε η παραλυμένη κοινωνία μας να ξανασταθεί στα πόδια της; Δεν έχουμε παρά να συμμορφωθούμε στο θέλημα του Θεού. Μόνο έτσι, με την δική μας συγκατάθεση, θα κατακτήσουμε την προσφερόμενη ίαση και θεραπεία. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Ιωάν. 5,14